

23 Ιουνίου 2014

Ο π. Ευσέβιος Γιαννακάκης μετατρέπει ένα Νοσοκομείο σε πνευματικό κέντρο!

/ [Πεμπτούσία](#)

Έπί τρεις και πλέον δεκαετίες το Ιπποκράτειο υπήρξε καταφύγιο ψυχών και πολυσύχναστη πνευματική κυψέλη, χάρις στην αγιωσύνη του Γέροντα. Σύχναζαν εκεί οι φιλακόλουθοι, οι φιλομόναχοι και πολλές χριστιανικές οικογένειες... νέοι δε πάρα πολλοί, εργαζόμενοι και φοιτητές.

Στο ναό του Αγίου Λουκά τελούνταν κανονικά όλες οι ιερές ακολουθίες, Θείες Λειτουργίες και συχνά αγρυπνίες. Το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο έγινε μια όαση πνευματική στην έρημο της Αθήνας, λιμάνι όχι μόνο για τους ασθενείς και τους οικείους τους, αλλά και για χιλιάδες ψυχές πού έβρισκαν εκεί τον διακριτικό εξομολόγο, το χαρισματούχο Γέροντα, τον αφοσιωμένο Λειτουργό.

Εκτός από την Εξομολόγηση των ασθενών αφιέρωνε πολλές ώρες της ημέρας στην Εξομολόγηση των εξωτερικών πού καθημερινά πλήθαιναν. Εξομολογούντο κοντά του άνθρωποι κάθε ηλικίας και τάξεως. Επιστήμονες και άνθρωποι ολιγογράμματοι, φοιτητές και φοιτήτριες, εργαζόμενοι νέοι, ηλικιωμένοι και παιδιά, όλοι αναπαύονταν κοντά του. Κληρικοί όλων των βαθμών και μοναχοί τον είχαν Πνευματικό τους.

Ο διακριτικός Γέροντας «έβλεπε» βαθιά στην ψυχή του εξομολογουμένου. «Έκανε τη σωστή διάγνωση και εφάρμοζε την κατάλληλη θεραπεία. Ήταν επιεικής, αλλά και αυστηρός εκεί πού έπρεπε.

Ο π. Ευσέβιος δεν ήταν απλώς ο εξομολόγος και πνευματικός οδηγός των πιστών πού κατέφευγαν κοντά του ήταν αληθινός Πατέρας. Ή αγάπη του για τα πνευματικά του παιδιά ξεπερνούσε τα ανθρώπινα όρια. Όλοι τον εμπιστεύονταν και τον έκαναν κοινωνό των προβλημάτων τους. Ο π. Ευσέβιος τα ένιωθε και τα ανελάμβανε σαν δικά του.

Μεγάλη ευλογία ερχόταν σε όλους με την προσευχή του. Προβλήματα δυσεπίλυτα, προσωπικά η οικογενειακά, έπαιρναν καλή πορεία και τακτοποιούνταν. Ή συμμετοχή του στα προβλήματα των πνευματικών του τέκνων δεν περιοριζόταν μόνο στην προσευχή. Συμπαραστεκόταν άμεσα και από κοντά.

Ως γνήσιος Πατέρας στήριζε όχι μόνο ηθικά αλλά και υλικά τους νέους πού σπούδαζαν. Έδινε συχνά χρήματα σε φοιτητές, ανεξαρτήτως αν ήταν η όχι

πνευματικά του τέκνα. «Ευλογία, ευλογία, έλεγε, και μην το πεις σε κανέναν... Όταν έχεις ανάγκη παιδί μου, εδώ να έρχεσαι». Τους έδινε ακόμη και το φαγητό του. Είχε νοικιάσει μαζί με τον παλιό συμμαναστή του αρχιμανδρίτη π. Ηλία Τσακογιάννη, μετέπειτα Μητροπολίτη Δημητριάδος, ένα σπίτι, κοντά στο Ιπποκράτειο νοσοκομείο, για να στεγάζονται φοιτητές από την επαρχία.

Ο άγιος Γέροντας, ως πνευματικός Πατέρας, ήταν ανεξάντλητος στην προσφορά αγάπης προς τις οικογένειες. Δεν περιοριζόταν μόνο στην πνευματική καθοδήγηση, αλλά στήριζε και υλικά τις οικογένειες πού είχαν ανάγκη. Επί χρόνια ολόκληρα πλήρωνε το ενοίκιο άπορων οικογενειών. Και με πολλή στοργή περιέβαλλε παιδιά ορφανά από πατέρα η μητέρα. Φρόντιζε για όλες τις ανάγκες τους.

Σ' όλη του τη ζωή τόνιζε την αναγκαιότητα του Μυστηρίου της Εξομολογήσεως. «Άριστο είναι να έχει όλη η οικογένεια ένα Πνευματικό πατέρα» έλεγε, πού να γνωρίζει τα θέματα της και να προσεύχεται, και με την ευλογία του όλα τα μέλη να κοινωνούν συχνά των Αχράντων Μυστηρίων. Εκεί είναι η χαρά και η ειρήνη.

* * *

Ο π. Ευσέβιος είχε το χάρισμα της ιεραποστολής από το Θεό. Ο ζήλος για την οικοδομή και τη σωτηρία των συναθρώπων του τον κατέτρωγε. Το να «ευαγγελίζεται» ήταν ανάγκη της ψυχής του. Γι' αυτό και δεν άφησε κενό σε όλη του τη ζωή στο έργο της πνευματικής σποράς. Από το 1958 μέχρι το τέλος της διακονίας του στο νοσοκομείο, λειτουργούσαν Κατηχητικά Σχολεία (Κατώτερο, Μέσο και Ανώτερο) και κύκλοι νέων και νεανίδων στον Άγιο Λουκά.

Ο π. Ευσέβιος ήταν πολύ αυστηρός στην προσωπική του ζωή, ασκητικός και αθόρυβος. Έν τούτοις είλκυε κοντά του πλήθος νέων ανθρώπων, οι όποιοι τον αγαπούσαν και έτρεφαν προς το πρόσωπο του απέραντο σεβασμό και αφοσίωση. Ήταν ο φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα παιδαγωγός.

Ο Μητροπολίτης Ύδρας κυρός Ιερόθεος, ο ασκητικός εκείνος Ιεράρχης, έγγραφε:

«Η πραεία μορφή του. η ταπεινή καρδιά του, η πλήρης αγάπης προσωπικότης του, η καταλυτική ατμόσφαιρα την οποία εδημιούργει περί το πρόσωπον του, η χάρις των καθημερινών μυσταγωγιών είλκυον ως μαγνήτης πλήθος πιστών, νέων επί το πλείστον, και ο κύκλος των αφοσιωμένων εις αυτόν πνευματικών τέκνων διαρκώς διηυρύνετο... Ο π. Ευσέβιος είχε επιτύχει, παρά το φιλήρημον και εσωστρεφές ήθος του, να διανοίξει -θαυμάσιον επίτευγμα- δρόμους και ορίζοντας φωτεινούς και θεαυγείς διά την νεότητα, η οποία τον ηκολούθει με απόλυτον εμπιστοσύνη».

Οί κατά καιρούς διευθυντές της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής συνιστούσαν

στους ιεροσπουδαστές να πηγαίνουν στον π. Ευσέβιο για Εξομολόγηση και πνευματική καθοδήγηση. Για χάρη τους ο Γέροντας έκανε σύναξη κάθε Πέμπτη απόγευμα, πού είχαν έξοδο από τη σχολή τους. Είναι πάρα πολλοί οι ιερείς οι οποίοι κατά την περίοδο των σπουδών τους μαθήτευσαν «παρά τους πόδας» του π. Ευσεβίου, ο οποίος καλλιέργησε μέσα τους το γνήσιο Ορθόδοξο ήθος και εκκλησιαστικό φρόνημα.

Πολλοί νέοι, σήμερα Ιεράρχες της Εκκλησίας μας, ιερομόναχοι και πρεσβύτεροι, σύχναζαν ως φοιτητές στο Ιπποκράτειο. Ο π. Ευσέβιος ήταν το ιερό πρότυπο τους. Ο π. Ευσέβιος αξιώθηκε από το Θεό να προσφέρει στην Εκκλησία πολλά πνευματικά του τέκνα, στην ψυχή των οποίων είχε εργασθεί για την καλλιέργεια του ιερατικού ζήλου.

Με τη χάρη του Θεού το Ιπποκράτειο είχε γίνει επί τρεις δεκαετίες φυτώριο ιερατικών και μοναχικών κλίσεων.

[Συνεχίζεται]